Ombudsmanul European

Traducerea acestei pagini a fost generată prin traducere automată [Link]. *Traducerile automate pot conține erori care pot reduce claritatea și exactitatea; Ombudsmanul nu își asumă răspunderea pentru eventuale discrepanțe. Pentru cele mai fiabile informații și securitate juridică, vă rugăm să consultați versiunea sursă din engleză, linkul de mai sus. Pentru mai multe informații, vă rugăm să consultați* politica noastră lingvistică și de traducere [Link].

Deciziei în cazul 1087/2009/(JMA)MHZ - Omisiunea Comisiei de a lua măsuri împotriva nerecunoaşterii de către un stat membru a numelui de familie compus dat unui cetăţean UE

Decizie

Caz 1087/2009/(JMA)MHZ - **Deschis la** 04/06/2009 - **Decizie din** 11/11/2009

Fiul reclamantului este un resortisant italian născut în Ţările de Jos. În certificatul de naştere al acestuia, emis de autorităţile olandeze, este înregistrat cu un nume de familie compus. Autorităţile italiene au emis un paşaport pentru acesta, însă nu au acceptat numele de familie compus. Reclamantul a considerat că autorităţile italiene au încălcat legislaţia UE deoarece au refuzat să accepte numele de familie al fiului său. În mai 2007, reclamantul a transmis Comisiei un formular de plângere în temeiul articolului 226. Comisia nu a înregistrat plângerea. În februarie 2009, reclamantul a transmis din nou plângerea. Comisia nu a înregistrat-o nici atunci. Reclamantul s-a adresat apoi Ombudsmanului, afirmând că plângerea nu i-a fost înregistrată de către Comisie şi aceasta nu a iniţiat o anchetă. Reclamantul a susţinut că Comisia ar trebui să desfăşoare o anchetă.

Ombudsmanul a efectuat o anchetă şi, în decizia sa, a observat că în răspunsul său la scrisoarea pe care a primit-o de la reclamant în mai 2007, Comisia nu a procedat la înregistrarea acesteia ca plângere, ci a solicitat informaţii suplimentare, la care reclamantul a răspuns în februarie 2008. Pe baza acestei noi informaţii, Ombudsmanul a considerat că Comisia ar fi trebuit să ia în considerare faptul că plângerea părea să îndeplinească toate condiţiile prevăzute la punctul 3 din Comunicarea sa din 2002 privind raporturile cu reclamantul în privinţa încălcării dreptului comunitar. Prin urmare, scrisoarea reclamantului ar fi trebuit sa fie înregistrată ca plângere. În cazul unei hotărâri diferite, Comisia ar fi trebuit să informeze reclamantul în mod corespunzător, însă nu a făcut acest lucru. Deoarece Comisia a luat măsuri corective atunci când reclamantul a depus din nou plângerea, Ombudsmanul a considerat că nu se justifică investigaţii suplimentare în privinţa acestui aspect al cazului.

Ombudsmanul a observat că, în mai 2009, Comisia a indicat reclamantului că intenţionează să

se adreseze autorităţilor italiene pentru continuarea cazului dacă reclamantul doreşte acest lucru. Deoarece Comisia a confirmat că reclamantul şi-a exprimat acordul în acest sens, Ombudsmanul a emis o observaţie suplimentară prin care şi-a exprimat încrederea că Comisia va contacta prompt autorităţile italiene în vederea găsirii unei soluţii la problema reclamantului.

CU PRIVIRE LA ISTORICUL PLÂNGERII

1. Reclamantul este un cetățean al UE, al cărui fiu a dobândit cetățenia unui alt stat membru al UE (țara X). Copilul s-a născut într-un al treilea stat membru al UE (țara Y). Autoritățile din Y i-au eliberat un certificat de naștere, înregistrându-l cu un nume de familie dublat. În 2006, reclamantul a solicitat Consulatului General al lui X eliberarea unui pașaport al acestei țări fiului său, pe baza certificatului de naștere Y. Cu toate acestea, pașaportul emis de consulat nu respecta conținutul certificatului oficial Y și a schimbat numele de familie original cu dublu-barrell dat copilului.

2. Reclamantul a scris Comisiei în mai multe rânduri că, în opinia sa, autoritățile din X nu au respectat drepturile fiului său în calitate de cetățean al UE și că au încălcat articolul 18 din Tratatul CE privind libertatea de circulație.

3. La 15 mai 2007, reclamantul a trimis o scrisoare Comisiei, utilizând formularul de plângere al Comisiei în temeiul articolului 226. Comisia nu a înregistrat această scrisoare ca plângere.

4. În februarie 2009, reclamantul a trimis o altă scrisoare de plângere Comisiei cu privire la același subiect.

5. Ca răspuns la cea de a doua scrisoare de plângere, reclamantul a primit o confirmare de primire din partea Secretarului General al Comisiei din 20 februarie 2009 [număr de referință SG/CDC(2009)A/1501], dar acest lucru nu a condus la înregistrarea corespondenței ca plângere.

6. Întrucât Comisia nu și-a înregistrat plângerea, reclamantul a depus prezenta plângere la Ombudsman.

PLÂNGEREA

7. În plângere, Ombudsmanul a identificat următoarea afirmație și plângere:

Reclamantul susține că Comisia a omis (i) să înregistreze corespondența sa ca plângere de constatare a neîndeplinirii obligațiilor și (ii) să inițieze o anchetă cu privire la plângerea sa potrivit căreia autoritățile din țara X au încălcat articolul 18 CE prin schimbarea numelui de familie dublu-barrell al fiului său.

Reclamantul solicită Comisiei să își înregistreze plângerea și să deschidă o anchetă cu privire la aceasta.

ANCHETA

8. La 4 iunie 2009, Ombudsmanul a deschis o anchetă și a trimis plângerea Comisiei cu o cerere de aviz. La 4 septembrie 2009, Comisia a transmis avizul său, care a fost apoi transmis reclamantului cu o invitație de a prezenta observații. La 15 și 17 septembrie 2009, reclamantul a transmis observațiile sale cu privire la avizul Comisiei.

ANALIZA ȘI CONCLUZIILE OMBUDSMANULUI

A. Omisiunea Comisiei de a înregistra o plângere și de a iniția o anchetă

Argumente prezentate Ombudsmanului

9. Reclamantul a susținut că, ca urmare a acțiunilor autorităților lui X, fiului său, cetățean european, nu i s-au acordat drepturile la care are dreptul în temeiul articolului 18 din Tratatul CE. În consecință, reclamantul a considerat că autoritățile din X au impus fiului său un nume de familie diferit de cel înregistrat în statul membru de naștere și de reședință. În opinia sa, o astfel de practică împiedică dreptul unui cetățean la liberă circulație și ședere pe teritoriul UE, astfel cum a recunoscut Curtea de Justiție în hotărârile sale în cauzele C-353/06 *Grunkin-Paul* [1] și C-148/02 *Garcia-Avello* [2] . În aceste cauze, Curtea a constatat că resortisanții unui stat membru, care au reședința legală pe teritoriul unui alt stat membru, se pot prevala de dreptul prevăzut la articolele 12 CE și 17 CE de a nu fi supuși unei discriminări pe motiv de cetățenie în ceea ce privește normele care reglementează numele lor de familie. Prin urmare, articolele 12 CE și 17 CE trebuie interpretate în sensul că se opun ca autoritatea administrativă a unui stat membru să refuze admiterea unei cereri de schimbare a numelui de familie formulată în numele unui copil minor rezident în acest stat, atunci când copilul are dubla cetățenie a acestui stat membru și a unui alt stat membru, iar cererea are ca obiect să permită copilului să poarte numele de familie la care are dreptul, în conformitate cu legea și cu tradiția celui de al doilea stat membru.

10. Reclamantul a remarcat, de asemenea, că, în pofida încălcării clare a dreptului comunitar de către autoritățile din X, Comisia nu a înregistrat plângerea. În opinia sa, în cazul în care nu ar fi existat suficiente motive pentru a iniția o anchetă, Comisia ar fi putut, după examinarea plângerii sale, să o respingă și să își motiveze decizia.

11. În avizul său, Comisia a explicat că, prin e-mailul din 15 mai 2007, reclamantul a trimis Comisiei o primă plângere împotriva autorităților din X. La 22 iunie 2007, după examinarea cazului, Comisia a scris reclamantului. Din informațiile disponibile, s-a constatat că fiul

reclamantului deținea, de asemenea, cetățenia unei țări din afara UE (țara Z). Comisia a solicitat reclamantului să îi furnizeze informații suplimentare pentru o eventuală anchetă pentru a stabili dacă fiul său a renunțat la cetățenia sa originară din afara UE sau dacă a deținut dublă cetățenie Z-X. Comisia a considerat că aceste informații erau necesare pentru a lua o decizie cu privire la temeinicia acestei plângeri în fapt și în drept. Comisia nu a primit niciun răspuns la cererea sa de informații.

12. La 22 ianuarie 2008, reclamantul a adresat o scrisoare Comisiei pentru a solicita informații cu privire la plângerea sa. La 22 februarie 2008, realizând că este posibil să nu fi primit răspunsul din 22 iunie 2007, Comisia a trimis o altă copie a scrisorii sale la noua adresă de e-mail a reclamantului. La aceeași dată, reclamantul a răspuns Comisiei. El și-a cerut scuze pentru răspunsul său întârziat, declarând că s-a mutat în afara UE. El a explicat, de asemenea, că nu este clar dacă fiul său deține încă cetățenia lui Z, dar că copilul a dobândit cetățenia X prin naștere.

13. Comisia a observat că, în cursul anchetei sale generale privind punerea în aplicare de către statele membre a hotărârii CEJ în cazul *Garcia Avello* [3] , Comisia a luat cunoștință de o circulară emisă de Ministerul de Interne al Țării X în 2008. Toate autoritățile au fost instruite să respecte hotărârea de mai sus. Acestora li s-au oferit instrucțiuni detaliate cu privire la modul în care să facă acest lucru. În consecință, în cazurile în care un copil are dublă cetățenie și i s-a atribuit un nume de familie în conformitate cu legislația unei alte țări, autoritățile din X au fost instruite să își modifice practica care, până atunci, prevedea corectarea automată a numelui de familie.

14. Comisia a explicat că reclamantul a depus din nou plângerea la 19 februarie și la 30 aprilie 2009 și că serviciile sale au răspuns la 29 mai 2009. În scrisoarea sa, Comisia a informat reclamantul că circulara X, menționată mai sus, este dovada faptului că autoritățile responsabile au fost instruite să respecte jurisprudența relevantă a CEJ în această privință. Din acest motiv, Comisia nu a considerat că trebuie să ia măsuri suplimentare. Comisia a observat că era în interesul reclamantului să utilizeze căile de atac disponibile la nivel național. În plus, având în vedere evoluțiile recente menționate mai sus, părea probabil ca autoritățile din X să fie în măsură să remedieze cazul său particular.

15. Comisia a concluzionat că, în primul său răspuns adresat reclamantului, a solicitat informații esențiale suplimentare de la acesta, pe care nu le-a primit. Comisia a subliniat că, pentru a decide dacă o eventuală corespondență trebuie înregistrată ca plângere, aceasta trebuie să formeze o imagine clară a faptelor cazului.

16. În observațiile sale, reclamantul a subliniat că Comisia nu a furnizat niciun motiv valabil pentru care nu a înregistrat plângerea sa și nu a efectuat o anchetă. Acesta a recunoscut că nu a răspuns imediat la scrisoarea Comisiei din 22 iunie 2007, dar a precizat că a făcut acest lucru după ce a fost informat cu privire la aceasta, dar nu a primit nicio reacție din partea Comisiei.

Evaluarea Ombudsmanului

17. Una dintre sarcinile fundamentale ale Comisiei în calitatea sa de „gardian al tratatului” în temeiul articolului 211 CE este de a asigura aplicarea corectă a legislației comunitare în toate statele membre. În îndeplinirea misiunii sale, Comisia investighează posibilele încălcări ale dreptului comunitar care îi sunt aduse la cunoștință, în mare parte ca urmare a plângerilor cetățenilor.

18. În cazul în care Comisia consideră că un stat membru nu și-a îndeplinit obligațiile, articolul 226 CE îi conferă competența de a iniția o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor împotriva statului membru în cauză și, dacă este necesar, de a sesiza Curtea de Justiție a Uniunii Europene.

19. Implicațiile grave ale acestei acțiuni implică faptul că aceasta trebuie pusă în aplicare, cu respectarea strictă a normelor de fond și de procedură aplicabile, astfel încât drepturile tuturor părților să fie protejate.

20. În ceea ce privește normele procedurale care trebuie respectate de Comisie în tratarea plângerilor cetățenilor, Ombudsmanul ia act de faptul că criteriile relevante au fost stabilite într-un document intitulat „Comunicarea către Parlamentul European și Ombudsmanul European privind relațiile cu reclamantul în ceea ce privește încălcările dreptului comunitar” [4] (denumită în continuare „comunicarea”) și în anexa la formularul său standard de plângere [5] .

21. Punctul 3 din comunicarea de mai sus stabilește că orice corespondență care ar putea fi investigată ca plângere se înregistrează în registrul central al plângerilor ținut de Secretarul General al Comisiei. Înregistrarea unei scrisori ca plângere asigură efectuarea anchetei ulterioare cu o serie de garanții procedurale în beneficiul reclamantului, prevăzute atât în comunicare, cât și în anexa anexa la formularul-tip de plângere [6] .

22. În conformitate cu punctul 3 din comunicare, singura circumstanță în care corespondența nu va fi înregistrată ca plângere este dacă se aplică una dintre excepțiile de la punctul 3 din comunicare. Aceste excepții includ următoarele: corespondența anonimă; corespondența care nu indică o adresă; corespondența care nu desemnează statul membru căruia urmează să i se atribuie măsura; corespondența care nu prezintă o reclamație care intră în domeniul de aplicare al dreptului comunitar; corespondența care denunță actele sau omisiunile unei persoane sau ale unui organism privat (cu excepția cazului în care măsura sau plângerea indică implicarea autorităților publice sau susține că acestea nu acționează ca răspuns la aceste acte sau omisiuni) [7] .

23. Cu toate acestea, astfel cum se prevede la punctul 4 din comunicare, în cazul în care o scrisoare nu este considerată o plângere, Comisia trebuie să informeze autorul în acest sens, prezentând unul sau mai multe dintre motivele enumerate la punctul 3.

24. Având în vedere cele de mai sus, Ombudsmanul ia act de faptul că reclamantul a transmis Comisiei, în esență, aceeași corespondență de două ori: în primul rând, în mai 2007 și din nou în februarie 2009. Deși, de fiecare dată, aceeași critică a fost formulată, reacția Comisiei a fost diferită.

25. Răspunzând la corespondența reclamantului din 15 mai 2007, Comisia nu a procedat la înregistrarea acesteia ca plângere, ci a întrebat dacă fiul reclamantului este resortisant al unui stat membru al UE. Această cerere pare rezonabilă, deoarece informațiile solicitate nu au fost divulgate în plângerea inițială și au fost necesare pentru a evalua dacă faptele din cauză constituiau o plângere care intră în domeniul de aplicare al dreptului comunitar, meritând astfel înregistrarea ca plângere [8] .

25. Cu toate acestea, este cert că, la 22 februarie 2008, reclamantul a răspuns la cererea Comisiei, explicând că fiul său dobândise cetățenia X prin naștere și, prin urmare, era resortisant al Uniunii.

26. Pe baza acestor informații suplimentare, Comisia ar fi trebuit să aibă cunoștință de faptul că plângerea părea să îndeplinească toate condițiile prevăzute la punctul 3 din comunicare și că, prin urmare, corespondența reclamantului din 15 mai 2007 ar fi trebuit să fie înregistrată ca plângere. În plus, în cazul în care Comisia consideră contrariul, aceasta ar fi trebuit să informeze reclamantul că corespondența sa nu va fi înregistrată ca plângere și cu privire la motivele neînregistrării. Comisia nu a făcut acest lucru. Prin urmare, Ombudsmanul consideră că se pare că există dovezi *prima facie* ale administrării defectuoase în acest caz.

27. Cu toate acestea, Ombudsmanul ia act de faptul că, atunci când reclamantul a prezentat din nou plângerea sa Comisiei la 19 februarie și la 30 aprilie 2009, Comisia și-a corectat modul de soluționare a plângerii. Ombudsmanul înțelege că, la 29 mai 2009, când Comisia a răspuns la plângerea reînnoită, a explicat că nu a înregistrat plângerea reînnoită, deoarece a considerat că, în urma hotărârii relevante a CEJ, autoritățile italiene și-au corectat comportamentul cu privire la plângeri similare. Comisia a informat reclamantul în detaliu cu privire la măsurile pe care autoritățile din X le adoptaseră deja pentru a corecta problema.

28. Comisia a motivat în mod valabil neînregistrarea plângerii și nedeschiderea unei proceduri de constatare a neîndeplinirii obligațiilor împotriva lui X.

29. Având în vedere cele de mai sus, Ombudsmanul consideră că nu sunt justificate anchete suplimentare cu privire la acest aspect al cazului.

B. Cereți că Comisia ar trebui să înregistreze plângerea reclamantului

Argumente prezentate Ombudsmanului

30. Reclamantul susține că Comisia ar trebui să înregistreze plângerea sa, pe care a depus-o din nou în 2009, și să deschidă o anchetă cu privire la aceasta.

31. Comisia susține că serviciile sale au efectuat o anchetă cu privire la situația existentă în cauza X. Aceasta a concluzionat că, în urma intrării în vigoare a circularei emise de Ministerul

de Interne din X în 2008, sistemul juridic al lui X oferă în prezent o soluție pentru problema reclamantului. În opinia Comisiei, ar fi mai adecvat ca reclamantul să se adreseze autorității locale responsabile. Comisia a afirmat că nu există niciun motiv să se creadă că autoritățile din X ar refuza cererea reclamantului în momentul în care noua legislație a intrat în vigoare.

32. De asemenea, Comisia și-a exprimat disponibilitatea de a urmări această chestiune împreună cu autoritățile naționale responsabile în cazul în care reclamantul a fost de acord să îi dezvăluie identitatea. Comisia a recunoscut că, de fapt, reclamantul a fost în mod clar de acord cu acest lucru atunci când a depus a doua plângere.

33. În observațiile sale, reclamantul a subliniat că plângerea sa se referă la o încălcare clară a dreptului comunitar de către autoritățile din X. Prin urmare, el a insistat ca Comisia, în calitatea sa de gardian al tratatului, să își înregistreze plângerea. El consideră că statul membru în cauză nu are voința politică de a remedia problema și că numai Comisia o poate obliga să facă acest lucru. Prin urmare, reclamantul și-a reiterat afirmația potrivit căreia plângerea sa ar trebui înregistrată și investigată.

Evaluarea Ombudsmanului

34. Având în vedere constatările sale de la punctele 27 și 28 de mai sus, Ombudsmanul consideră că afirmația reclamantului nu poate fi susținută.

35. Cu toate acestea, Ombudsmanul ia act de faptul că, în scrisoarea sa adresată reclamantului din 29 mai 2009, Comisia și- *a exprimat disponibilitatea „de a urmări cazul particular al [reclamantului] cu autoritățile [* ...] [din X]". Prin urmare, Ombudsmanul înțelege că, în ceea ce privește cazul specific al reclamantului, Comisia a fost preocupată de faptul că măsurile legislative ale lui X menționate mai sus au fost puse în aplicare în mod corespunzător. Ombudsmanul consideră că este relevant să se ia act de faptul că plângerea reînnoită a reclamantului a fost transmisă Comisiei după introducerea măsurilor relevante de către autoritățile din X.

36. Întrucât Comisia a recunoscut în opinia sa că, în plângerea depusă la 19 februarie și la 30 aprilie 2009, reclamantul a fost de acord să își divulge identitatea, Ombudsmanul este încrezător că aceasta va acționa prompt pentru a contacta autoritățile din X pentru a căuta o soluție la problema reclamantului. În cazul în care Comisia nu acționează conform așteptărilor, iar problema fiului său nu este soluționată în mod adecvat, reclamantul poate lua în considerare depunerea unei noi plângeri la Ombudsman.

37. Având în vedere cele de mai sus, Ombudsmanul va face o observație suplimentară mai jos.

C. Concluzie

Pe baza anchetei sale cu privire la această plângere, Ombudsmanul o închide cu următoarea concluzie:

Având în vedere măsurile corective întreprinse de Comisie, Ombudsmanul nu consideră necesară continuarea anchetelor cu privire la acest caz.

Reclamantul și președintele Comisiei vor fi informați cu privire la această decizie.

OBSERVAȚIE SUPLIMENTARĂ

Întrucât Comisia a recunoscut în opinia sa că, în plângerea depusă la 19 februarie și la 30 aprilie 2009, reclamantul a fost de acord să își divulge identitatea, Ombudsmanul este încrezător că aceasta va acționa prompt pentru a contacta autoritățile din X pentru a căuta o soluție la problema reclamantului. În cazul în care Comisia nu acționează conform așteptărilor, iar problema fiului său nu este soluționată în mod adecvat, reclamantul poate lua în considerare depunerea unei noi plângeri la Ombudsman.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Adoptată la Strasbourg la 11 noiembrie 2009

[1] Cauza C-353/06 *Stefan Grunkin și Dorothee Regina Paul* , Rec., 2008, p. I-07639.

[2] Cauza C-148/02 *Carlos Garcia Avello/Statul belgian* , Rec., 2003, p. I-11613.

[3] A se vedea nota de subsol 2.

[4] Com(2002) 141 final din 20 martie 2002, JO C 244/5.

[5] Nerespectarea de către un stat membru a dreptului comunitar: formular standard de depunere a plângerilor la Comisia Europeană; JO C 119, 30.4.1999, p. 5.

[6] Aceste garanții includ următoarele:

* Secretariatul General al Comisiei emite o confirmare inițială a întregii corespondențe în termen de cincisprezece zile lucrătoare de la primire.

* Corespondența înregistrată ca plângere este recunoscută din nou de Secretariatul General în termen de o lună de la data expedierii confirmării inițiale. Această confirmare indică numărul de caz al plângerii.

* Serviciile Comisiei îi vor contacta pe reclamanți și îi vor informa în scris, după fiecare decizie a

Comisiei, cu privire la măsurile luate ca răspuns la plângerea lor.

* Serviciile Comisiei vor investiga plângerile pentru a ajunge la o decizie de a emite o notificare oficială sau de a închide cazul în termen de cel mult un an de la data înregistrării plângerii.

* În cazul în care serviciile Comisiei intenționează să propună să nu se ia măsuri suplimentare cu privire la o plângere, Comisia va informa reclamantul în prealabil cu privire la aceasta printr-o scrisoare care prezintă motivele pentru care propune închiderea cazului și invitând reclamantul să prezinte observații în termen de patru săptămâni.

[7] Anexa la Comunicarea Comisiei, punctul 3 („Înregistrarea plângerilor”).

[8] Cauza C-148/02 *Carlos Garcia Avello* , p. 22-28.